Drobtinice

31.12.2012

Vam želi Strip.art.nica Buch

30.12.2011

Alem Ćurin

Iztok Sitar

Igor Kordej

29.12.2011

Čenča

december 2011

Vir: http://www.dnevnik.si/nedeljski_dnevnik/klub/cenca

29.12.2011

Mladina, Izjave tedna

"Če pogledamo edini dve dami v predvolilnem boju, Novakovo in Kresalovo, potem so se volivci očitno odrekli meščanski lupini in potrdili kmečko konkretnost."
Teolog IVAN ŠTUHEC, v Družinini prilogi Slovenski čas, o konkretni kupini.

Vir: http://www.mladina.si/

28.12.2011

Dusan Kastelic

Naj še enkrat spomnim moje Facebook prijatelje, ki so preveč škrti, da bi kupili DVD, da si bodo moj film "Čikorja an' kafe" danes zvečer ob 20h lahko zastonj ogledali na 1. programu TV slovenija. :-)

27.12.2011

Srečno Novo leto

Ciril Gale

Darko Macan

24.12.2011

Diareja

Vir: http://www.mladina.si/

19.12.2011

TBC

19.12.2011

Kot zanimivost si preberite intervju z Branetom Kovičem.
Ugotovili boste, da za slikarje velja isto kot za risarje stripov - ker kustosi razstav nimajo pojma o stripu, si na skupinskih razstavah določeni zmazkarji dvigujejo reference in se potem hvalijo z njimi.

Brane Kovič: Za umetnika je pomembno, da ga najde pravi galerist

Umetnostni zgodovinar Kovič se pogosto oglaša kot neprizanesljiv kritik slovenske pa tudi svetovnih kulturnih politik.

Patricija Maličev, Sobotna priloga
ned, 18.12.2011, 07:00

Brane Kovič, foto: Jure Eržen / Delo

Brane Kovič velja kot umetnostni zgodovinar in samostojni likovni kritik zaradi nadrobnega poznavanja domače in mednarodne likovne scene, predvsem pa zaradi svojih navezav z mednarodnimi tokovi v likovni umetnosti za enega redkih pri nas. Večino časa namenja udejstvovanju na mednarodnem likovnem prizorišču. Obenem organizira razstave, sodeluje na licitacijah, predava in piše.

V javnosti se pogosto oglaša kot neprizanesljiv kritik slovenske pa tudi svetovnih kulturnih politik. Med drugim pravi, da so zvezde na sodobni umetniški sceni dejansko kuratorji, hkrati pa ima sodobna umetnost, poleg tega, da je dostopnejša od moderne ali klasične, še en adut: iz malega sveta umetnosti ustvarja nov jet set – tisti, ki ga sestavljajo, se srečujejo na sejmih in otvoritvah na vseh koncih sveta, imajo enak okus, delijo si enaka čustva. Je generalni sekretar prestižne Aice.

Kaj je Aica in kaj pomeni funkcija njenega generalnega sekretarja?

Aica, kratica za Association Internationale des Critiques d'Art, je mednarodno združenje umetnostnih kritikov s sedežem v Parizu. Ustanovljeno je bilo leta 1949 kot nevladna organizacija v sklopu Unesca. Danes ima že skoraj 5000 članov, povezanih v 64 nacionalnih sekcijah, ima pa še svobodno »open« sekcijo, v kateri so kritiki iz držav, kjer ni nacionalnih sekcij, oziroma vsi tisti, ki so se sami odločili za članstvo v njej. Generalni sekretar je nekakšen njen »premier«, odgovoren za organizacijske in operativne naloge, medtem ko predsednik (na zadnji generalni skupščini je bil na to mesto izvoljen Marek Bartelik iz ZDA) zastopa združenje navzven in z generalnim sekretarjem usklajuje vsebinske vidike delovanja. Aica je bila ustanovljena v obdobju hladne vojne, delitve na Vzhod in Zahod. Novinarji in umetnostni kritiki z obeh strani železne zavese so hoteli to delitev premostiti. Cela vrsta uglednih imen – Herbert Read, Lionello Venturi, James Johnson Sweeney, Jean Cassou, Raymond Cogniat, Giuglio Carlo Argan in drugi, ki so se jim pridružili kolegi iz držav Srednje in Vzhodne Evrope, a tudi iz Latinske Amerike – je začela dialog o različnih umetnostnih in estetskih vprašanjih, o razmerjih med umetnostjo in družbo, nastopili so proti cenzuri in podprli svobodo umetniškega izražanja... V tem duhu Aica deluje še zdaj, s spoštovanjem vseh posebnosti in razlik, značilnih za umetniško produkcijo in njeno refleksijo v svetu globalne komunikacije, ko se zdi, da je vse dosegljivo vsem, vendar pa v praksi in pomenljivih podrobnostih ni tako.

Tema letošnjega, 44. kongresa Aice, ki je sredi oktobra potekal v Asunciónu, glavnem mestu Paragvaja, je bila Umetnost in kritika v času krize. O čem ste razpravljali?

Aica povezuje kritike zelo različnih usmeritev iz zelo različnih okolij. Zato je razumljivo, da so bili referati, prebrani na kongresu, posledica tega dejstva, torej od zelo kakovostnih do povprečnih, od zelo specifičnih do načelnih. Kriza institucij, oblikovanje novih centrov moči, spremenjeni vzorci komuniciranja zaradi razvoja informacijskih tehnologij, razmerja med uveljavljenimi centri in še vedno obstoječo periferijo so bili le nekateri izmed obravnavanih vidikov aktualnega stanja v umetnosti in kritiških odzivih nanjo.

Kako trenutno deluje umetnostni trg? Je na njem sploh čutiti finančno krizo?

Je, a zelo protislovno, tako kot v globalni ekonomiji je tudi v svetu umetnosti ta razlika še bolj očitna. Tisti, ki imajo veliko denarja, ga imajo vedno več, izginja pa srednji sloj, vse več je ljudi na robu preživetja. Podobno se dogaja na umetnostnem trgu, izjemno dobro se prodajajo zelo draga umetniška dela...

Na primer?

Tista, ki dosegajo cene več milijonov ali celo več deset milijonov dolarjev ali evrov.

So to stvaritve sodobne ali moderne umetnosti?

Predvsem moderne, deloma tudi sodobne, čeprav so pri slednji nihanja večja. Lansko pomlad je izšla biografija Lea Castellija, verjetno najbolj znanega in razvpitega galerista na svetu – zaslužen je za uveljavitev pop arta in ameriške umetnosti iz časa od sredine petdesetih do sredine sedemdesetih let prejšnjega stoletja. Ko je začel delati z nekaterimi zdaj zelo znanimi in iskanimi umetniki, je bila cena njihovih del nekje od 500 do 5000 dolarjev. Danes se ta dela prodajajo v razponu od pet do 50 milijonov dolarjev in več. Na avkciji v začetku novembra letos v New Yorku je bilo, na primer, eno izmed del Roya Lichtensteina prodano za 43 milijonov dolarjev.

Kako se oblikujejo cene?

Najprej in predvsem je pomembno galeristovo zaledje. Galerist, ki zastopa določene umetnike, ima svojo klientelo, zbiralce, bogate ljudi, ne glede na to, kako so do premoženja prišli, s podedovanim lastništvom tovarn, z nepremičninami, bančništvom ali s finančnimi špekulacijami; v Veliki Britaniji je Charles Saatchi zaslužil z oglaševanjem. Ko galeristu uspe prepričati te ljudi, da kupijo dela, ki jih njegova galerija ponuja kot novitete, se to razve in po najpreprostejšem zakonu ponudbe in povpraševanja cena postopoma narašča.

Med superbogataši se že pojavlja tekmovalnost; če kdo od njih kupi delo izbranega avtorja, ga hoče tudi njegov »tekmec«. Da pa bi izpadel večji frajer, bo ponudil višjo ceno. In to se širi, kar ni nič novega. Za primerjavo lahko vzamemo čas pojava transavantgarde ob koncu sedemdesetih, na začetku osemdesetih let. Med prvimi galeristi, ki so razstavljali transavantgardo, promoviral jo je razvpiti italijanski kritik in kurator Achille Bonito Oliva, je bil Gian Enzo Sperone. Imel je galeriji v Torinu in New Yorku, njegov stalni klient je bil Gianni Agnelli, tedanji lastnik Fiata. In če je Agnelli kupil sliko nekega umetnika, je seveda ves italijanski tisk objavil, da jo je kupil...

... in potem bodo dela tega umetnika začeli vsi kupovati.

Ja, na primer mali podjetniki v Furlaniji ali kjerkoli zunaj velikih centrov, z desetimi ali dvajsetimi zaposlenimi, z željo, da bi bili nekoč tako veliki kot Fiat. Če si takšen podjetnik ne more privoščiti slike, si bo kupil risbo ali grafiko, multipel... Tako se zažene veriga ponudbe in povpraševanja in cene se dvigujejo.

»Vse manj umetnosti, vse več trga,« ste zapisali. Se tudi AICA odziva na to?

Že večkrat sem povedal, da imamo ogromno umetnikov in hudičevo malo umetnosti. Vsaka mona, ki ima pet minut časa, se lahko vpiše na eno izmed neštetih umetniških šol in potem pričakuje, da bo država skrbela zanjo ali pa da bo čez noč začela prodajati za milijone. Seveda ni tako – ne moreš igrati nogometa po pravilih, ki veljajo pri košarki, ali nasprotno. AICA oziroma njeni posamezni člani razmišljamo tudi o tem, gre namreč za precej relevantno vprašanje. Opažamo, da je prostor zasičen in da je premalo vrednotenja. Mnogi so prehitro zadovoljni s tem, da samo nekaj je. Velik del kritike se ukvarja zgolj s prezentacijo, ne pa tudi z oceno kakovosti. Lahko preberete opis, kaj je na določeni razstavi, a v tekstu ni izrečene vrednostne sodbe, ni opredeljeno, ali je to dobro in zakaj je dobro oziroma ali je to slabo in zakaj je slabo. O tem smo kar nekajkrat debatirali, nekateri kolegi se s tem intenzivno ukvarjajo, objavljajo razprave in tekste v strokovnih revijah ali pa o tem predavajo. Pred dvema letoma sem povabil v Slovenijo kolegico Elaine B. King z Univerze Carnegie Mellon v Pittsburgu, na oddelku za umetnostno zgodovino naše filozofske fakultete je imela predavanje Too Much of a Muchness. Govorila je o tem, kako so se razširile razne likovne manifestacije – na svetu je več kot 50 najrazličnejših bienalov in podobnih mednarodnih velerazstav; po eni strani se na njih pojavlja majhna skupina istih imen, po drugi strani pa cela vrsta popolnoma nepomembnih avtorjev s popolnoma obrobnimi stvaritvami. Toda to, da se pojavijo na mednarodnem bienalu, postane zanje referenčno. Tu pa je kritika na neki način zatajila, ker ne ločuje zrna od plev oziroma to počne zelo redko.

Zakaj je kritiška beseda vse manj upoštevana?

Zaradi prevlade ekonomske moči, ki jo poosebljajo veliki galeristi, ki določajo trende, in njihovi veliki zbiralci. Danes ni samo pomembno, kateri galerist zastopa določenega umetnika, ampak tudi, kdo ga kupuje. Anonimen zbiralec, pa čeprav z veliko denarja, ključnih del ne bo mogel kupiti, ker so rezervirana za Pinaulta, Rubella, de Ménila, Marguliesa, Mugrabija, Joannouja, Borosa, Abramoviča... Mediji seveda raje pišejo o tem, kot objavljajo strokovno argumentirane kritike.

Zakaj bi morala umetnost biti privilegij milijarderjev?

Ne gre za nekaj, kar bi z veseljem in odprtimi rokami sprejemali, toda dejstvo je, da javne inštitucije ne zmorejo več plačevati tako visokih cen, kot so jih nekateri avtorji dosegli, zato je vse bolj opazna tendenca po odpiranju zasebnih muzejev, kot je, na primer, Pinaultova Punta Della Dogana v Benetkah... Eden od novih zbiralcev, danes ti niso več vezani le na Evropo in ZDA, je Indonezijec, ki je obogatel z vzrejo piščancev. Zdaj gradi zasebni muzej v Šanghaju. Iz dežel BRIK (Brazilija, Rusija, Indija, Kitajska) tudi prihajajo novi zbiralci, milijarderji. Celo arabski svet, ki je zaradi verskih načel ikonoklastičen, se odpira za umetnost, predvsem Dubaj in Abu Dabi...

Poznavalcev, kot je bila Peggy Guggenheim, zbiralka in obenem kustosinja, pa ni več?

Po eni strani smo imeli ljudi, kot je bila Peggy iz Guggenheimovega klana, po drugi razmeroma premožne umetnike, ki so podpirali svoje kolege, kot na primer pisateljica Gertrude Stein na začetku prejšnjega stoletja. Svojega brata Lea je prepričevala, naj kupuje Picassa, Modiglianija, Matissa... Ljudje, ki danes kupujejo, se redko odločajo sami. Ali pustijo, da jim svetuje galerist, ki mu zaupajo, ima dolgo tradicijo in se je že uveljavil z razstavami umetnikov, ki so bili nekoč prevratniki in so postali svetovno slavni. Druga možnost je, da imajo svetovalce. Med najbolj znanimi sta Phillippe Ségalot in Jeffrey Deitch, ki je začel kot borzni posrednik na Wall Streetu, nekaj časa je celo imel svojo galerijo in tesno je povezan z avkcijskimi hišami... Vse je prepleteno, sistem je izdelan do podrobnosti.

In se še dolgo ne bo spremenil?

Še zlepa ne. Lahko se pojavijo poskusi radikalnega zasuka, a s tem bi se trg ugriznil v lasten rep. Nekaj podobnega se je zgodilo ob koncu šestdesetih let, ko je trg vzcvetel, cene so rasle, pa se je pojavil konceptualizem oz. tako imenovana »idea art«, ki je stremela k dematerializaciji umetniškega predmeta, proti fetišizaciji slik in kipov... Potem pa se najde grof Panza di Biumo, ki začne to kupovati in tako postavi konceptualistični dispozitiv na glavo. Posegi v naravi, akcije, performansi in podobni efemerni dogodki so ostali posneti na fotografijah ali videoposnetkih in tudi ti dokumenti so našli svojo tržno nišo. Nekateri videi iz tega obdobja dosegajo danes ceno od nekaj deset do sto tisoč evrov.

Kdo je v tem smislu v Sloveniji težkokategornik?

Kolikor vem, je edini Slovenec, ki načrtno kupuje vrhunske, mednarodno uveljavljene umetnike, Igor Lah. Vsi drugi kupujejo ali izključno slovenske avtorje ali pa se kdaj pustijo pretentati in kupijo ponaredke. Seveda nočejo priznati, da so kupili ponaredke...

Pa vedo, da so jih kupili?

Včasih so ti nakupi povezani s pranjem denarja. Slovenija je, kar se tega tiče, čudna dežela. Slovenski narod je v resnici likovno nepismen, tudi velika večina mojih kolegic in kolegov zviška gleda na spremljanje umetnostnega trga, to področje se jim zdi preveč prozaično, da bi si zaslužilo njihovo pozornost. Zato sem nekakšna anomalija v sistemu. Pa tudi zato, ker imam na določene stvari kritične poglede in ta stališča glasno in odkrito povem.

Kaj, na primer?

Slovenski prostor ne prenese negativne kritike. Če napišeš negativno kritiko neke razstave, si ali osebni sovražnik avtorja ali totalen idiot, bebec, nevednež, ki ni bil sposoben odkriti umetnikove genialnosti. Zato sem že pred leti nehal pisati o razstavah v Sloveniji, pišem izključno o pomembnih likovnih prireditvah, ki jih obiščem v tujini. Doma sicer spremljam ožji krog avtorjev, ki jih cenim, deset do petnajst jih je, in jim občasno napišem kakšen predgovor v katalog. Sicer premoremo nekaj dobrih, izvirnih avtorjev, a so navzoči zgolj v prostoru od Celovca do Brežic in od Trsta do Lendave. Kaj dlje se o njih ne sliši. Drugače je seveda s tistimi, ki so se v tujino preselili in tam delujejo: Tobias Putrih, ki živi v Bostonu in ima galerista v New Yorku, Cveto Marsič v Španiji in na Portugalskem ali Apolonija Šušteršič, ki živi v Amsterdamu. Zanimiv je tudi položaj skupine Irwin, ki je zelo priznana v strokovnih krogih, na akademski ravni, lahko bi rekli, da imajo velik kulturni uspeh, cenovnega ekvivalenta zanj pa ne, zlasti ne v primerjavi z njihovimi generacijskimi vrstniki v zahodnem svetu. Vzrokov za to je več, od ideoloških do pragmatičnih in osebnostnih, vključno s slovensko kulturnjakarsko miselnostjo. Težava Slovenije je, da nima razdelanega umetnostnega sistema, ki v bistvu temelji na mreži zasebnih galerij. Pri nas so

zasebne galerije še vedno obravnavane kot nekaj nizkotnega, završenega, češ, z umetnostjo, ki je last vsega naroda, se pač ne trguje. Pa še popolna zaprtost slovenskega kulturnega prostora nas ovira: samo naše, »domače«, nekaj velja. Že večkrat sem povedal, da bomo slovenske umetnike v svetu lahko uveljavili takrat, ko bomo imeli v javnih in zasebnih zbirkah Nemca, Francoza, Japonca, Brazilca, Kitajca... Tisto nekaj malega, kar premoremo, ostaja v depojih, namesto da bi bila ta dela v sklopu stalnih postavitev. Dokler bo tako, je malo možnosti, da se bo kateri od slovenskih likovnih umetnikov prebil v tujino.

Je zbirka Moderne galerije primerljiva s tisto v zagrebškem MSU?

To sta dva popolnoma različna koncepta. Zagrebški muzej je že v šestdesetih letih sistematično odkupoval dela tujih avtorjev. Zato ima tudi zelo spodobno mednarodno zbirko, primerljive v Sloveniji ni in je tudi zlepa ne bo.

Je Slovenija nima zato, ker ni dovolj denarja za nakupe?

Sploh ne. Ne gre za vprašanje denarja, v slovenski kulturi ga ni tako malo, kot bi nekateri radi prikazali – dovolj ga je. Vprašljivo je le, kako se deli. V Sloveniji se je likovni okus ustavil pred sto leti, impresionizem naj bi bil največ, kar smo dosegli, vse drugo se sicer tolerira, a s figo v žepu, ker je na prvem mestu sveta slovenska beseda. Večina denarja iz kulturnega proračuna je namenjenega književnosti in gledališču. Osrednja ustanova za moderno in sodobno umetnost, Moderna galerija, ima za odkupe na leto na razpolago borih 40.000 evrov... Že cena grafike malo bolj znanega svetovnega avtorja pa seže do 50.000, 60.000 evrov. Druga velika zamujena priložnost je ljubljanski grafični bienale. Vse od ustanovitve bi bil lahko izhodišče za eno najlepših in najpopolnejših zbirk moderne grafike na svetu, toda od tega ni ostalo skoraj nič, razen peščice razmeroma slabo hranjenih listov v depoju. Eksponati so se namreč po vsaki končani bienalni prireditvi vračali avtorjem, čeprav bi bil marsikateri od umetnikov pripravljen svoje delo podariti ali prodati po zelo ugodni ceni.

V Sloveniji ne premoremo mednarodne zbirke moderne umetnosti v širšem pogledu, kjer bi se obiskovalci lahko ob izvirnikih seznanili s tem, kaj se je v svetovnem merilu dogajalo od impresionizma naprej.

So za to krivi direktorji ali napačno vodenje nacionalne kulturne politike?

Vsak nosi svoj del krivde, ker je pri nas ideologija pomembnejša od dejstev. Še vedno trdim, da doslej v samostojni državi nismo imeli kulturnega ministra, ki bi bil vreden tega naziva. Vsi so odsedeli svoj mandat, sem in tja naredili kakšno uslugo svojim prijateljem in odšli. Sistemskih rešitev pa niso ponudili, kaj šele, da bi jih izvedli. Potem niti ni presenetljivo, da imamo vsakih 14 dni gledališki festival, nimamo pa muzeja moderne umetnosti v tistem pomenu, kot ga ima vsaka normalna država, vsako večje ali tudi manjše mesto, ki da kaj nase.

Tudi vi ste zbiralec umetnin.

Sem mikrozbiralec.

Kako »težek« je vaš depo?

Ne bi govoril o številkah. Imam svojo nišo, geometrijsko abstrakcijo oziroma konstruirano umetnost, in imam nekaj grafik pomembnih avtorjev. Pa še kakšno fotografijo...

Newtona, Sieffa...

Mana Raya, Williama Kleina, Ralpha Gibsona, Sam Taylor Wood...

Kupujete kot naložbe?

Takšne naložbe se obrestujejo po štiridesetih, petdesetih letih... Meni je vodilo predvsem kakovost, zanesem se tudi na svoj okus, na to, da mi je nekaj preprosto všeč.

V kakšna pravila igre mora umetnik privoliti, da je uspešen? Merim predvsem na tista kustosev...

Za umetnika je pomembno, da ga najde pravi galerist...

Koliko drži, da umetniki, ki so študirali na akademijah v tujini, v Sloveniji težje pridejo do razstav? Eden od njih je potožil, da se slovenski kustosi in direktorji muzejev bojijo barv...

Slovenija je čudna dežela v vseh pogledih, vse se identificira z Ljubljano. Ljubljansko okolje pa je mračnjaško in ekskluzivistično. In tudi ljubljanska akademija deluje tako, kot bi je bilo strah barve. Zato je večina izdelkov študentov ALU v kontekstu tako imenovanega »temnega modernizma«; sivo, črno, mračno, zaklano. Nekateri Primorci so izjeme. Druga stvar je nadutost in vzvišenost Ljubljane do vsega, kar ni iz Ljubljane; tisti, ki so študirali v Benetkah, Berlinu, Londonu, Pragi, so že a priori »sumljivi«... Ko prideš »od drugod«, imaš drugačen način razmišljanja, drugačen slog, drugačen kolorit – in ne sodiš v »kalup«. Ko pa enkrat ne sodiš v kalup, te ta prostor izloči. Razglasi te za manjvrednega. Sicer pa na veliki večini fakultet, ne samo humanističnih in družboslovnih, velja princip negativne selekcije. Če je študent »priden«, če ne ogroža profesorjeve avtoritete, napreduje in ima zagotovljeno akademsko kariero. Če pa ima svoje, širše poglede, izkušnje iz sveta, kjer velja moč argumenta in ne argument moči, ne bo prišel daleč. Celo tako eruditska umetnostna zgodovinarja, kot sta Tomaž Brejc in Jure Mikuž, nista nikoli dobila katedre na oddelku za umetnostno zgodovino. Oba sta preveč vedela. Pri nas se namreč še vedno pišejo doktorske disertacije, če malce karikiram, o tem, da je nekdo v župnijskem arhivu za cerkvico v neki zapljuvani vasi v severovzhodni Sloveniji našel dokaz, da tistega bornega oltarčka ni izrezljal pomočnik ali učenec iz rezbarske šole južno od avstrijskega Gradca, ampak iz delavnice malo bolj jugovzhodno...

Kaj se na slovenskem umetnostnem trgu največ prodaja?

Do nedavna so se naslikani petelini, ki jih je bilo na platnih in papirju skoraj več, kot so jih vzredili v Perutnini Ptuj. Zdaj pa še to ne gre več; tisti, ki so jih kupili, jih ne morejo prodati niti za četrtino nominalne cene, ki so jo plačali.

Pravite, da trendov ni več. Vse je dovoljeno.

Obuja se figuralika, presprašujejo se nekatere abstraktne usmeritve, najdejo se še derivati konceptualizma in nazadnje še artefakti šok efektov. Ali zadeve, ki so ogromnih dimenzij, tudi to je v trendu, pa malo zlata in srebra zraven.

Vir: http://www.delo.si/zgodbe/sobotnapriloga/brane-kovic-za-umetnika-je-pomembno-da-ga-najde-pravi-galerist.html

---

17.12.2011

Mladina 50/2011 - Izjave tedna

"Kolk črt mora člouk met na trenirki, da ga kličejo Črtomir?"
Radijec DENIS AVDIĆ na Facebooku, o potrebni kvalifikaciji.

Vir: http://www.mladina.si/

16.12.2011

Diareja

Vir: http://www.mladina.si/diareja/

16.12.2011

Kapitan Amerika dobil film in izgubil svojega očeta

Umrl je avtor ene od ameriških ikon 20. stoletja
16. december 2011 ob 09:05
New York - MMC RTV SLO/Reuters/STA

V 99. letu starosti je v New Yorku umrl risar in pisec Joe Simon, eden od 'očetov' kultnega ameriškega stripovskega superjunaka Kapitana Amerike.

Simonovo sodelovanje z Jackom Kirbyjem, s katerim sta ustvarila patriotskega borca proti zlu in fašizmu Kapitana Amerika, je prineslo tudi nekaj drugih stripovskih naslovov DC Comics, kot sta *Newsboy Legion* in *Boy Commandos*.

Simon v stripu ni videl le prizorišča, v katerem se stripovski protagonisti srečujejo in premagujejo zlobneže, ampak možnost za raziskovanje in prikazovanje grozljivega, komičnega, romantičnega in kriminalnega.

Brez pravega zlobneža ni dobrega stripa
Prvi strip Kapitan Amerika je izšel proti koncu leta 1940 še pri Marvel Comics, torej leto pred bombnim napadom na Pearl Harbor, prodal pa se je v skoraj milijon izvodih. ZDA še niso bile vključene v vojno, ameriška javnost pa je bila zaskrbljena zaradi grozeče nacistične Nemčije in njihovega voditelja. Spremljanje pogumnega superjunaka, ki se je lotil Hitlerja in ga 'mahnil na gobec', je bilo zato verjetno toliko zabavneje.

Steve Saffel, avtor biografije *Joe Simon: My Life in Comics* (Joe Simon: Moje življenje v stripu) pravi, da je Simon verjel, da je uspeh stripa velikokrat odvisen od zlobneža v njem, zato je tudi tedaj za najprimernejšega prepoznal Adolfa Hitlerja.

Simon se poslavlja prav v letu, ko je legendarni ameriški stripovski junak 70 let od svoje prve prigode dočakal upodobitev na velikih platnih v filmu *Kapitan Amerika: Prvi maščevalec*.

Joe Simon se je rodil v judovski družini v Rochesterju, leta 1939 pa se je kot mladenič preselil v New York, kjer ga je hitro potegnilo v vrtinec stripovske industrije. Nekaj tednov pred smrtjo je Simon izdal knjigo spominov, svojo bogato stripovsko dediščino pa je 'zapustil' dvema sinovoma, trem hčeram in osmim vnukom.

M. K.

Najbolj prepoznaven od Simonovih stripovskih 'otrok' je gotovo patriotski borec proti zlu in fašizmu Kapitan Amerika. Foto: Wikipedia

Sedemdeset let po svojem 'rojstvu' je Kapitan Amerika doživel tudi filmsko različico, ki jo je posnel Joe Johnston. Foto: Kolosej

Vir: http://www.rtvslo.si/kultura/knjige/kapitan-amerika-dobil-film-in-izgubil-svojega-oceta/272899

15.12.2011

Čenča

december 2011

Vir: http://www.dnevnik.si/nedeljski_dnevnik/klub/cenca

15.12.2011

Stripovski zenski budizem v Applu

Stripovski roman o življenju Steva Jobsa
15. december 2011 ob 13:44
New York - MMC RTV SLO/Reuters

Po smrti soustanovitelja Appla Steva Jobsa, bo njegovo življenje zajela še ena knjiga: stripovski roman Caleba Melbyja, ki raziskuje Jobsov duhovni razvoj. Stripovski roman na šestdesetih straneh predstavlja ključne trenutke življenja **Steva Jobsa**, predvsem pa se osredotoča na povezavo med zenskim budizmom, ki je Jobsa posrkal po tem, ko je zapustil Apple, in njegovimi poslovnimi ter oblikovalskimi strategijami za Apple. V knjigi ***The Zen of Steve Jobs*** **Caleb Melby** Jobsovo kariero povezuje z njegovim duhovnim razvojem in vplivom budizma.

Duhovno prijateljstvo v času brez Appla
Knjiga zajema obdobje od leta 1970 do 2011, osredotoča pa se na obdobje, ki se je začelo 1985, ko je Jobs zapustil Apple in ustanovil računalniško podjetje NeXT. V tem času je zgradil poseben odnos z japonskim zenskim budističnim duhovnikom šole soto, ki mu je bilo ime **Kobun Čino Otogavo**. Knjiga se osredotoča ravno na njuno duhovno prijateljstvo. "*Kobun je bil za budizem prav to, kot Jobs za tehnologijo: odpadnik in potepuh,*" pravijo pri Forbesu, ki bodo knjigo izdali.

Razumeti negativni prostor
Otogava je igral opazno vlogo v Jobsovem razumevanju japonske filozofije in oblikovalskih konceptom sredi osemdesetih. Njun skupen čas je bil ključen za velike skoke naprej, ki jih je Apple ubral po letu 1996, ko se je Jobs ponovno pridružil družbi in iz tega časa črpal načrte za dizajn in poslovno strategijo Appla.

Poglavje, postavljeno v kalifornijski Tassajara Zen Mountain Center leta 1986, tako prikazuje mojstra Kobuna, ki Jobsa uči hodečo meditacijo. Jobs si prizadeva razumeti »ma«, negativni prostor, japonski oblikovalski koncept, ki naj bi bil očiten tudi v enostavnosti današnjih Applovih izdelkov.

Dobro dokumentirano obdobje
Potem ko se je Jobs vrnil k Applu, je namreč njegovo budistično doživetje vplivalo na njegovo korporacijsko filozofijo, pravijo založniki.

Kot so še dodali, gre za "*natančno raziskano interpretacijo dobro dokumentiranega obdobja*" v življenju Steva Jobsa, ki je revolucioniral tako tehnologijo kot dizajn. Besedilo je prispeval novinar časopisa Forbes Caleb Melby, risbe pa kreativna agencija JESS3.

Karizmatična osebnost
Dolgoletni karizmatični direktor Appla je poleg številnih tehnoloških iznajdb navdihoval tudi s svojimi izjavami, v katerih lahko prepoznamo budistično misel, popeljano v svet Jobsovega osebnega pristopa do življenja, ki se je izkazoval tudi pri njegovem tehnološkem in poslovnem raziskovanju ter uspehu. "*To je ena mojih manter: osredotočenost in preprostost. Preprosto je lahko težje kot zapleteno: trdo moraš delati, da lahko misliš čisto in stvari izvedeš preprosto. A na koncu je vredno truda, saj ko to dosežeš, lahko premikaš gore.*"

"*Zavedanje, da boste umrli, je najboljši način, da se izognete pasti v razmišljanju, da imate kaj izgubiti. Ste že goli. Nobenega razloga ni, da ne bi sledil svojemu srcu. Ostanite lačni. Ostanite norčavi.*"

Življenje Steva Jobsa navdihuje
Tokratna knjiga pa je le ena izmed mnogih umetniških ponudb, ki so vzniknile po Jobsovem boju z rakom trebušne slinavke in smrti zaradi odpovedi dihal. Njegovo življenje je **Walter Isaacson** popisal v biografiji ***Steve Jobs***, ki je postala takojšnja prodajna uspešnica, filmske pravice za Jobsovo biografijo si je priboril Sony, off-broadwajska gledališka igra ***The Agony and the Ecstasy of Steve Jobs*** pa je s pozitivnimi kritiškimi odzivi in nenehno razprodano dvorano kar močno prekoračila pričakovani rok uprizarjanja.

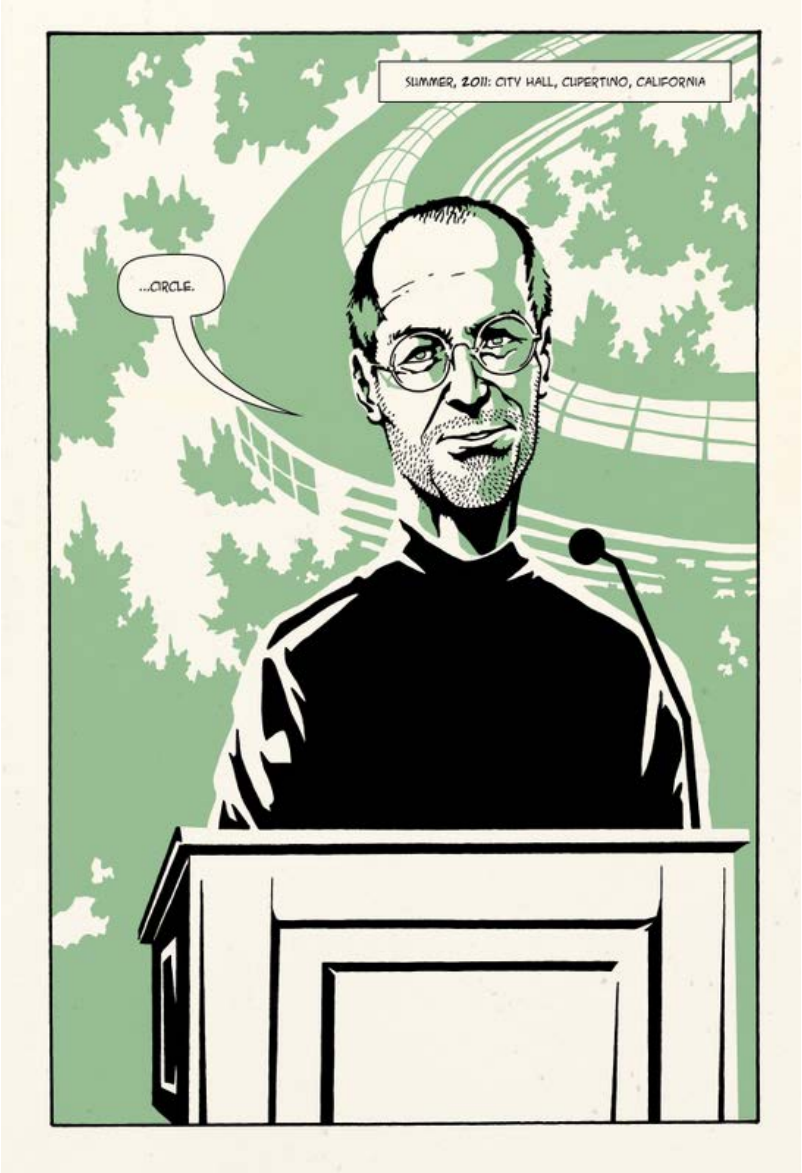

IT'S CURVED ALL THE WAY AROUND.
THERE IS NOT A STRAIGHT PIECE OF GLASS IN THE BUILDING.
IF WE BUILD THIS, THE OVERALL FEELING OF THE PLACE WILL BE A ZILLION TIMES BETTER.
WITH ALL THE NEW TREES, YOU'LL ACTUALLY BE ABLE TO...
...BREATHE.
THEN STEP

http://www.forbes.com/sites/calebmelby/2011/09/21/exclusive-four-pages-from-the-zen-of-steve-jobs/

Steve Jobs je bil poln ambicij in nadarjenosti, sledil je visokim oblikovalskim standardom in bil odličen pri sklepanju poslov ter trženju. Apple je sprva doživljal izrazit vzpon, sredi osemdesetih pa je moral razglasiti svojo prvo četrtletno izgubo, zapreti polovico svojih tovarn in odpustiti petino zaposlenih. Jobs je zapustil mesto v upravnem odboru, a ni izgubil upanja. Ustanovil je novo podjetje NeXT, ki je izdelovalo tehnološko napredne računalnike za poslovne in bolj izobražene uporabnike, a je bila prodaja slaba. Ko se je Jobs leta 1997 ponovno vrnil v Apple in postal v. d. izvršnega direktorja, je Apple obrnil nov list. Jobs je odstranil šibke izdelke, izrazito poenostavil proizvodno linijo in začel ustvarjati vizualno mikavne dizajne, na trg pa so jih poslali z veliko marketinškega pompa. Tudi svet je bil poln tehnologije, Apple pa je ubiral vedno nove strategije, ki so ustrezale sodobnemu času in prinašale tudi ustrezne rezultate. Foto: EPA

Vir: http://www.rtvslo.si/kultura/knjige/stripovski-zenski-budizem-v-applu/272843

14.12.2011

Ustava RS v stripu:

http://www.dz-rs.si/wps/portal/Home/PoliticniSistem/URS/UstavaVStripu

---

14.12.2011

Ustava v stripu

Novice.Dnevnik.si Tiskane izdaje/Dnevnik

Ustavo bodo lahko uporabljali tudi slepi in gluhi

Slovenija - sreda, 14.12.2011 Tekst: ld

Ljubljana - S sprejetjem ustave 23. decembra 1991 smo si zagotovili politično in pravno stabilnost, je včeraj v državnem zboru ob odprtju razstave ob 20. obletnici sprejema slovenske ustave dejal predsednik državnega zbora Ljubo Germič. Čas, v katerem je nastajala slovenska ustava, je bil po njegovih besedah čas velikih pretresov, korenitih sprememb in tudi velikih pričakovanj. "Postavili smo temelje za demokratičen politični sistem, varstvo človekovih pravic in temeljnih svoboščin, pravne države ter okvire socialnih in gospodarskih razmerij in lokalne samouprave," je še dejal.

(Foto: Jaka Adamič)

Predsednik ustavnega sodišča **Ernest Petrič** je poudaril, da je pomembno, da ljudje poznajo ustavo in tudi pravni red. Predpisov v naši državi je po njegovem dovolj, morda celo preveč, "po drugi strani pa poznavanje prava in ustave še ni dovolj prisotno". Petrič je prepričan, da norme in ustava morajo živeti, hkrati pa mora biti "prisoten tudi občutek, da želimo živeti v družbi, v kateri bo norma del dejanskega življenja."

Na razstavi, ki si jo je ogledal tudi predsednik države dr. **Danilo Türk**, so predstavljene vse izdaje ustave od leta 1991 do danes ter ustava v jezikih obeh avtohtonih narodnih skupnosti, v italijanščini in madžarščini. Ob 20. obletnici so pripravili tudi posebne izdaje ustave, med drugim v pisavi, prilagojeni za slepe in slabovidne, ustavo v zvočni obliki in prevod ustave v slovenski znakovni jezik za gluhe in naglušne. **Z upodobitvijo posameznih členov ustave v stripu avtorja Zorana Smiljanića pa so ustavo želeli približati tudi mladostnikom.**

Vir: http://www.dnevnik.si/tiskane_izdaje/dnevnik/1042495293

12.12.2011

Okvirjanje slik

Strip.art.nica Buch vam v sodelovanju s Silvom Dolinškom nudi okvirjanje slik.
Vzorce okvirjev in paspartujev si lahko ogledate v trgovini ali na www.okvirjanje-ds.si.
Slike vam okvirimo v tednu dni, prevzem je vsako sredo v Strip.art.nici Buch.
Nudimo vam konkurenčne cene in kvaliteto.

09.12.2011

Mladina 49/2011 - Izjave tedna

„Bodoči davkoplačevalec Črtomir glasno protestira. Slišal na poročilih, da so nas zadolžili za novo mlrd €. Kdaj bo to odplačal?"
Predsednik SDS Janez Janša, na Twitterju, o otroškem joku

Vir: http://www.mladina.si/107408/izjava-tedna/

09.12.2011

Dec 7th 2011 By: Caleb Goellner

Blaz Porenta Paints Marvel Heroes, Giant Turtles and a Big Bad Wolf [Art]

Digital painter Blaz Porenta builds massive images from layer after layer of color and detail, finishing with striking images suited to cover everything from superhero comics to metal albums to Blu-rays. Currently working out of Slovenia, Porenta has built a portfolio that fantasy and science fiction fans will find well worth perusing. See a few of our favorite pieces by Porenta after the jump.

TM Marvel Characters, Inc.

TM Marvel Characters, Inc.

Vir: http://www.comicsalliance.com/2011/12/07/blaz-porenta-art/

09.12.2011

Ulice Gothama žalujejo – umrl je Jerry Robinson

Risar, ki je v stripu prepoznal umetniško vrednost
9. december 2011 ob 13:14
New York - MMC RTV SLO

V starosti 89 let je umrl stripar Jerry Robinson, med drugim 'oče' Batmanovega pomočnika Robina, mnogi pa mu pripisujejo tudi stvaritev legendarnega junakovega sovražnika – Jokerja.

Urednik Batmanovih stripov **Mike Marts** ga je opisal kot 'pionirja v pripovedovanju zgodb', ob tem pa dodal, da so ulice mesta Gotham danes nekoliko bolj osamljene, poroča BBC. Prvo naročilo za strip je dobil leta 1939, ko je bil star 17 let.

Kdo je Batmanu zares zagrenil življenje?
Zlobnež z zelenimi lasmi The Joker se je prvič pojavil leta 1940, v filmu pa so ga kasneje oživili najprej Cesar Romero v TV-seriji, nato nepozabni Jack Nicholson v filmu leta 1989 in nazadnje še Heath Ledger v svoji kritiško opevani vlogi. "Mislim, da je prišla najprej domislica o imenu – **The Joker**. Šele nato sem pomislil na igralno karto," je Jerry Robinson povedal lani.

Vendar je ustvarjalec Batmana **Bob Kane** vedno trdil, da sta lik zasnovala on in prvotni pisec serije **Bill Finger**. Kane je Robinsona povabil k sodelovanju, potem ko sta se srečala v Catskill Mountains, kjer je prvi v beli jakni, prekriti z lastnimi ilustracijami, prodajal sladoled.

Od striparja do profesorja
Potem ko je v zgodnjih štiridesetih letih zapustil Batmanovo ekipo, je ustvarjal like, kakršen je jedrski superjunak Atoman, v petdesetih pa je risal stripe za broadwajsko revijo Playbill. Poučeval je na newyorški šoli za vizualne umetnosti in bil predsednik tako Association of American Editorial Cartoonists kot National Cartoonists Society.

Bil je kustos številnih stripu posvečenih razstav po vsem svetu, zlasti v ZDA. *"Jerry je prinesel v strip realizem in smisel za humor. V stripih je prepoznal umetniško vrednost,"* pravi Kochman, njegov urednik pri Abrams Comic Arts, kjer so lani izdali knjigo Jerry Robinson: Ambassador of Comics.

Jerry Robinson je zapustil ženo, dva otroka in vnuka.

Robinsonu se pripisuje, da je ustvari Jokerja, a zaslužen je tudi za Batmanovega 'kompanjona' Robina. Foto: Wikipedia

Najprej so se domislili imena, šele nato je Batmanov zlobni sovražnik dobil prepoznavno podobo.

Vir: http://www.rtvslo.si/kultura/drugo/ulice-gotham-zalujejo-umrl-je-jerry-robinson/272444

09.12.2011

Diareja

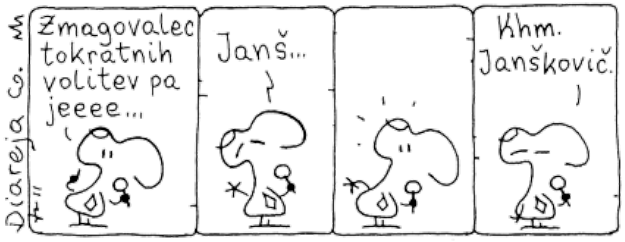

Vir: http://www.mladina.si/

08.12.2011

Čenča

december 2011

Vir: http://www.dnevnik.si/nedeljski_dnevnik/klub/cenca

04.12.2011

Prvi strip s Supermanom prodan za rekorden znesek

Izklicna cena je bila le en dolar
4. December 2011 ob 10:15
Philadelphia - MMC RTV SLO

Redek primerek stripa, v katerem se je prvič pojavil junak Superman, je bil na spletni dražbi prodan za 1,6 milijona evrov. To je najvišji znesek, ki ga je na dražbi kdaj koli dosegel stripovski album.

Izklicna cena prvega dela stripa Action Comics je bila simbolično le en dolar (0,74 centa), pridržana cena pa je znašala 900.000 ameriških dolarjev (670.000 evrov). Stripovski album je izšel leta 1938, takrat pa je stal le 0,1 ameriškega dolarja.

Doslej noben stripovski album ni bil prodan za več kot 1,5 milijona evrov. "Ko smo leta 2010 prvi del stripa Action Comics prodali za 1,1 milijona evrov, sem bil prepričan, da gre za rekorden izkupiček, ki se bo obdržal nekaj let," je dejal Stephen Fishler, predsednik uprav ComicConnect.com in Metropolis Collectibles.

Pozneje so sicer še en izvod omenjenega stripa prodali za 740.000 evrov, a nobeden od obeh omenjenih izvodov ni bil tako dobro ohranjen kot ta, ki dosega nov prodajni rekord. Že prej je imel dobre prodajne rezultate. Leta 1992 je bil prodan za 64.000 evrov, leta 1997 pa je na dražbi dosegel ceno 111.000 evrov.

Cenjeni izvod albuma Action Comics je bil leta 2000 ukraden in je veljal za izgubljenega vse do letošnjega aprila, ko so ga našli v nekem kalifornijskem skladišču. Poznavalci trdijo, da obstaja okoli 100 izvodov prvega dela stripa Action Comics, med temi pa naj bi jih bilo dobro ohranjenih le malo.

P. S.

Superman je bil prvič upodobljen leta 1938, danes pa velja za enega najbolj znanih superjunakov. Foto: EPA

Vir: http://www.rtvslo.si/zabava/zanimivosti/prvi-strip-s-supermanom-prodan-za-rekorden-znesek/272063

03.12.2011

Razstave

Superjunaki in ljubezen v stripu ter Lords of Dirt

Dve razstavi v Mariboru
2. december 2011 ob 17:05
Maribor - MMC RTV SLO/STA

V mariborskem Vetrinjskem dvoru bodo na ogled stripi, na katerih je v sedemdesetih letih Kostja Gatnik s provokativnostjo razbil idejni krč slovenske stripovske scene. V Umetnostni galeriji pa predstavljajo dela projekta *Lords of Dirt*.

Stripi, v Mariboru razstavljeni pod naslovom *Superjunaki, ljubezen, pregovori in absurd*, so izhajali med letoma 1969-1973, pozneje pa izšli še v knjigi *Magna purga - danes in nikoli več*.

"Subvertiral je temeljne klišeje komercialnega stripa in ustvaril povsem avtorska dela, ki s svojim pronicljivim humorjem slikajo kritično in vedno aktualno podobo družbe, pa naj bo ta iz sedemdesetih let prejšnjega ali iz začetka 21. stoletja," so zapisali v druženju EPeKa.

Informacijski vsakdanjik spet v naročju subjekta
Poleg razstave stripov, ki bo na ogled do 7. januarja, v Mariboru danes odpirajo razstavo del mednarodne skupine avtorjev mlajše generacije **Claire Dantzer**, **Mete Grgurevič**, **Giorgia Guida**, **Jaše**, **Kyle Milne**, **Valeria Nicolaia**, **Marka Požlepa**, **Jyrkia Riekkia** in **Urše Vidic**. *Lords of Dirt* po besedah kustosinje Simone Vidmar raziskuje konstrukcije vsakdanjih realnosti in umeščenost subjektov znotraj teh.

Projekt predstavlja reorganizacijo, prisvajanje in subjektivizacijo informacijskega vsakdanjika, zaznamovanega z mitologijo banalnega, da bi ga prek izkušnje realnosti umetniškega dela znova izročili v naročje subjekta.

Hiperambientalna postavitev, ki bo v UGM-ju na ogled do 15. januarja, je realizirana s strukturo vidnih in čutnih impulzov, posredovanih skozi izrazne medije oziroma s pomočjo vsakdanjih materialov in tehnoloških rešitev.

M. K.

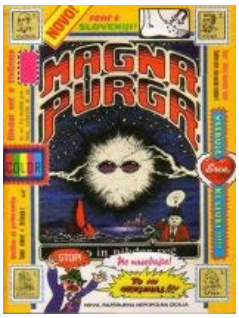

Gatnikovi stripi so s svojo provokativnostjo in slogovno svežino odprli vrata alternativni produkciji. Foto: www.stripi.si

Pobudo za projekt je dala skupina slovenskih umetnikov mlajše generacije – Meta Grgurevič, Mark Požlep in Jaša –, ki s samostojnimi projekti preizkušajo samosvoje ustvarjalne pozicije, usmerjene k skupinski, dopolnjujoči produkciji. Foto: Umetnostna galerija Maribor

Vir: http://www.rtvslo.si/kultura/razstave/superjunaki-in-ljubezen-v-stripu-ter-lords-of-dirt/271975

03.12.2011

Mladina 48/2011 - Izjave tedna

"Še vedno se ga spominjam - bilo je za prvomajske praznike pri kozolcu."
Predsednica NSi LJUDMILA NOVAK, na spletni strani Zurnal24.si, o prvem poljubu.

Vir: http://www.mladina.si/

03.12.2011

Diareja

Vir: http://www.mladina.si/

03.12.2011

Novice.Dnevnik.si Tiskane izdaje/Dnevnik

Spajanje literature in stripa

Pop/Kultura - petek, 02.12.2011 Tekst: Špela Standeker

Podobno kot film tudi strip pogosto išče navdih v literaturi; stripovske priredbe literarnih predlog imajo korenine v 40. letih prejšnjega stoletja, ko je na pobudo založnika Alberta Kanterja v ZDA začel izhajati stripovski serial Classics Illustrated. Ta je do začetka 70. let postregel z več kot 150 priredbami klasičnih literarnih del, ki jih je ustvarilo več kot 20 različnih stripovskih avtorjev.

Tudi danes se veliko stripovskih avtorjev odloča za priredbe literarnih del, med tistimi bolj zanimivimi, ki so nastale v zadnjih letih in so dostopne tudi v slovenščini, pa velja omeniti albume *Stekleno mesto*, ki ga je navdihnil istoimenski Austerjev roman, *Prebučna samota* po romanu Bohumila Hrabala, *Gemma Bovery* po Flaubertovi klasiki ter album *Kafka*, ki je navdih našel v delu in življenju slovitega pisatelja. V primerih stripovskih priredb se avtorji odločajo za zelo različne pristope - od zvestega sledenja originalu in poskusov stripovskega podajanja še tako neznatnih detajlov literarne predloge, kot sta to storila **Paul Karasik** in **David Mazzucchelli** s *Steklenim mestom*, ali kombinacije teksta, risb in fotografij, ki so jih po Hrabalovem romanu ustvarili **Ambre** (risar), **Lionel Tran** (scenarist) in **Valérie Berge** (fotografinja), do združevanja elementov biografije in adaptacije izbranih literarnih predlog, kar sta naredila scenarist **David Zane Mairowitz** in stripar **Robert Crumb** v albumu *Kafka* oziroma zelo ohlapne priredbe klasikov, za kar se je odločila **Posy Simmonds** z modernizirano verzijo *Gospe Bovary*.

V stripu tudi slovenski avtorji

Pri nas je s stripovskimi priredbami literarnih del prvi začel **Kostja Gatnik**, ko je v 60. letih prejšnjega stoletja za revijo *Zvitorepec* ustvaril serial po romanu Janeza Jalna *Bobri*. Omeniti pa velja seveda tudi vseslovenski projekt *Slovenski klasiki v stripu*, za katerega so naši stripovski avtorji ustvarili obsežno zbirko kratkih, večinoma satiričnih priredb. Glede na obseg in trajanje projekta - od prvotne ideje ter prvih objavljenih stripov v reviji Mladina do končne zbirke, ki je izšla pred dvema letoma, je preteklo skoraj dvajset let - pa nemara ni nenavadno, da so avtorji zajemali ne samo iz literarnih predlog, temveč je njihov izbor vključeval tudi dela iz zakladnice filmske in glasbene umetnosti ter dela in vsebine klasične in popularne kulture.

Tradicijo stripovskih priredb del slovenskih književnikov je nadaljevala tudi zbirka *Republika Strip*, najprej z izdajo *Deveta soba* (2008), v kateri so bile zbrane priredbe zgodb in pesmi Vinka Möderndorferja, letos pa še s stripovskim albumom ***Podmazzane zgodbe: stripi po literarnih predlogah Mihe Mazzinija***. Svoje stripe je tokrat prispevalo šest avtorjev in ena avtorica, ki so seveda vsak v svojem stilu priredili, prikrojili in izrisali Mazzinijeve zgodbe.

Sedem pogledov na Mazzinija

Omenjeni album odpre strip **Jakoba Klemenčiča**, ki si je za predlogo izbral zgodbo *Domačijskost* iz Mazzinijeve zbirke *Godbe. Zb rka zgodb* (1989). Klemenčič se je v vizualnem smislu odločil za realistično risbo, ritem pripovedi pa je ustvaril z zanimivim kadriranjem, poigravanjem s črno-belimi kontrasti in z razgibanimi postavitvami strani. Tako kot v nekaterih svojih drugih stripih je avtor tudi tokrat počasi zgradil atmosfero zgodbe in skozi detajle poustvaril neki drug, precej težko določljiv čas in kraj dogajanja. Sledi priredba

Damijana Stepančiča, ki je izbral zgodbo iz iste zbirke, in sicer *Vso pot do Pulsnitza*, ter jo izrisal v povsem stilizirani risbi. Vzdušje zgodbe in karakterne lastnosti likov je oblikoval skozi poigravanje s sivimi odtenki, s katerimi je na obrazih protagonistov izrisal njihove dvome in sumničavost ter poudaril nelagodje, ki se izteče v tragični konec.

K isti Mazzinijevi zbirki sta se po navdih obrnila tudi **Matej Kocjan Koco** in **Marko Kociper** - prvi je v realistični maniri izrisal portret spolnega zafrustriranca iz zgodbe *Good rocking tonight* ter z detajlirano črno-belo risbo in odličnim kadriranjem ustvaril protagonistove metamorfoze, ki potekajo od ponarejeno sramežljivega do več kot odkrito pohotnega; Kociper pa je izbral zgodbo *Zamzak in Noe* in v svoji prepoznavno karikirani ter bogato šrafirani risbi izrisal povest o težavah na Noetovi barki. Precej drugačen je strip **Grege Mastnaka**, ki je iz zbirke *Trenutki spoznanja* (2007) priredil zgodbo *La luna*. Mastnak se je odločil za stilizirano risbo, scene, v katerih junaki razglabljajo o problemih civiliziranega sveta, je povezal s skorajda filmsko montažo, ritem njegovega stripa pa narekujejo predvsem menjave "velikih planov" in detajlov.

Spet prepoznavno samosvoja je priredba **Andreja Štularja**, ki je v zgodbi *James Augustine Aloysius Joyce* (zbirka *Noč v Ljubljani*, 1994), izrisal kratek postanek irskega pisatelja v naši prestolnici. Njegov strip kombinira različne narativne in likovne elemente, s katerimi je avtor poustvaril tiste vrste vzdušje, ki naj bi navdihnilo tudi Joycevo pisanje. Zadnji strip v albumu pa je ustvarila edina ženska avtorica **Kaja Avberšek**, ki si je za predlogo izbrala zgodbo *Prekleta zdravila!* iz zbirke *Duhovi* (2010). Tako kot v svojih prejšnjih stripih se je avtorica (tudi tokrat) odločila za netipično stripovski pristop - sličice niso zamejene z okvirji, zgodba se sestavlja s pomočjo narisanih puščic, tekst pa je namesto v oblačkih izpisan pod, med in ob sličicah. Vzdušje zgodbe, ki je polna črnega humorja, je poustvarila predvsem z vizualnimi elementi (za bolj lahkotne tone denimo poskrbijo dobesedno izrisane metafore), z odmerjenim, ob sličicah pripisanim tekstom pa je stripu dodala še piko na i.

Dela avtorjev, združenih v tokratni zbirki, se razlikujejo tako po risarskem pristopu kot seveda po sami izbiri literarnih predlog, in zdi se, da je vsak avtor izbral tiste vrste zgodbo, ki na tak ali drugačen način sodi v njegov oziroma njen siceršnji opus. Kljub različnim pristopom pa je vsak od njih ustvaril zanimivo stripovsko priredbo ter skozi kombinacijo besedila in risbe ponudil bralcem nove možnosti interpretacij že poznanih zgodb.

Vir: http://www.dnevnik.si/tiskane_izdaje/dnevnik/1042492226

01.12.2011

Novice.Dnevnik.si Novice/Pop/Kultura

Prvo številko priljubljenega stripa o Supermanu prodali za 2,16 milijona dolarjev

Pop/Kultura - četrtek, 01.12.2011 09:25 Tekst: (mbr)

New York - Kopija prve številke akcijskega stripa, ki ima po vsem svetu več milijonov oboževalcev in katera vključuje tudi prvi nastop Supermana, je postala najdražji strip v zgodovini, poroča BBC.

(Foto: AP)

Izklicna cena stripa je bila zgolj 0,74 evra ali 1 dolar. Imena kupca in imena lastnika stripa niso želeli izdati, domnevno pa naj bi bil lastnik kultne številke stripa holywoodski igralec **Nicolas Cage**.

Strip, ki so ga izdali leta 1938 in se je takrat prodajal za borih nekaj centov, so na dražbi prodali za 1,60 milijonov evra. Omenjena številka pa je postala najdražji strip v vsej stripovski zgodovini, poroča BBC. Predvidevajo, da na svetu obstaja približno 100 kopij te številke, a le peščica naj bi jih bila v tako dobrem stanju kot kopija, ki so jo prodali na dražbi.

Naslovnica najdražjega stripa (Foto: AP).

Vir: *http://www.dnevnik.si/novice/kultura/1042492051*

powered by mojastran.com